

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

ACTE DE CONSTRICCIÓ

Putin demana perdó a Israel

“¿Está el enemigo...? Que se ponga”. I s’hi va posar.

President Putin?... Da.

Està content de ser considerat l’enemic del món... ochen’ scastliv, moy rekord.

I com va la massacre d’Ucraïna?... Byt’.

Per què va començar la invasió?... Ya ne pomnyu.

Que no ho recorda?... Net... Però tenia raó, jo sempre tinc raó. Sóc el tsar!

President sap que està parlant en

català?... Clar que ho sé. Me’l vaig aprendre per quan la seva independència. No sap que havíem enviat una delegació militar a l’Estartit fent-se passar per turistes?

La senyora Robles en va dir alguna cosa, sí. Però si és un tsar, per què demana perdó a Israel?

Nano, Israel perillós. Europa euro, Amèrica dòlars, però Israel, un parell de collons. L’holocaust sap? I se’n recorden.

Ho sé. El que no sembla saber-ho és el seu ministre Lavrov...

No el conec aquest. Però jo no vaig demanar perdó. Només vaig parlar amb President i vaig regalar una mina de diamants. Jo no sé demanar perdó. Miri, en confiança, de català a català, per una vegada li diré la veritat. Els jueus són terribles. Dominen tot. Em dominen inclús a mi els mal parits. Imagini que van matar a un Déu i ara el veneren perquè és la hòstia i ho veu tot.

No serà vostè creient?

No, jo prefereixo KGB. Té més mala llet.

Resumint, que destrueix un país i alhora demana perdó a Israel per una frase. Una mica sinistre, no?

Sinistre no, fill de puta. Però no sóc l’únic. Hi ha molt fill de puta al món. També a Ucraïna.

Sí això ja ho sé i no diguem entre els tsars...

Doncs això. I penja.

Un senyal del CSID em va fer entendre que havia estat gravat. Ja era hora!

GARSA PROSTÀTICA

UN CATALÀ D’ORDRE

Al regidor de l’Ajuntament de Barcelona se li crema el cotxe

M’acaben de cremar el cotxe a BARCELONA. Aquestes són les primeres paraules del Sr Bou quan el seu Mercedes era una torxa. (reparar en la localització específica de Barcelona. Si se li crema a Oturriño de LLamares, no passa res però a Barcelona...)

Com ho sabia el Sr Bou que es tractava d’un atemptat? No ho sabia. De fet minuts abans una patrulla policial havia avisat al seu xofer de que el cotxe treia líquid i fum. Però és clar, això ni és notícia ni res, encara pitjor, això pot ser veritat i el Sr Bou té un llarg contenciós amb la veritat.

Ningú m’aturarà en el compliment del meu deure i treball... va afegir a

continuació potser un pèl presumtuós. El cotxe el va aturar.

Després d’aquestes frases, els serveis d’emergència de la dreta es van posar en marxa per donar suport a l’atac que havia patit el Bou. Entre els solidaris, no s’ho podrien imaginar mai, el PP, Ciutadans i Vox. El millor de cada casa.

Les proves, tossudes a vegades, van confirmant que el cotxe es va fer flama per coses del destí o de la mecànica. I el regidor Bou, va reprimint el seu discurs -més inflamable que el cotxe- i llença un amenaçador... tinc els meus dubtes. Per acabar amb un sorprenent anunciat: al final, jo sóc partidari de callar. No foti! Després d’anunciar un atemptat? Ara calla?

Algú, no fa gaire, va definir al Sr Bou com un individu de dit fàcil, cervell estret i una gran reserva de mala llet. Ves a saber per què.